

109924

derparti-avisene deltok. Jeg nevnte for ham at skulle katastrofen skje en gang til, burde vi være bedre forberedt på en okkupasjon enn sist. Dette var trolig i 1945 eller 1946. Men Bratteli viste ingen interesse for mitt forslag, og jeg oppfattet det vel slik at etter alle de lidelser han hadde gjennomgått som tysk konsentrasjonsleirfange, var tanken på en ny okkupasjon ikke til å holde ut. Jeg fikk vel dessuten nærmest følelsen av at det var et dumt forslag jeg hadde fremsatt.

Men omkring 1950 oppdaget jeg at idéen slett ikke var død og urealisert. En bekjent av meg nevnte at han var medlem av en stay behind-gruppe (han kalte det vel ikke det), og han mente at jeg også burde bli med. Jeg var interessert og ble innkalt til en offiser – kaptein tror jeg – på Akershus festning i Oslo. Jeg fastholdt mitt ønske, men hørte aldri noe mer fra offiseren. Jeg kom til at jeg trolig ikke ble ansett som pålitelig nok fordi jeg den gang ble oppfattet som en representant for Arbeiderpartiets venstreside. Dette tok jeg med fatning, og var glad for at om det verste skulle skje en gang til, ville vi iallfall være bedre forberedt på en okkupasjonstid enn sist.

Ap 9/4-96

**Stay behind**

## Mange var bekymret

*Av professor Anders Bratholm, Bærum*

Mange vil nok undre seg over opprettelsen av Stay behind-gruppene etter okkupasjonen av vårt land, men i virkeligheten var det et helt forståelig skritt, iallfall for alle dem som hadde opplevd okkupasjonsårene og så muligheten for at den kalde krigen mellom Sovjetunionen og de demokratiske land kunne utvikle seg til en militær konfrontasjon.

Det var nok mange andre enn Jens Chr. Hauge som var bekymret over muligheten av en ny okkupasjon av Norge, og at vi burde forberede oss på dette i all stillhet. Jeg husker at jeg tok opp spørsmålet med Trygve Bratteli i et møte hvor bl.a. redaktører av Arbei-